

'RAZENDSNEL
GAF IK VOL GAS.

*'Kill them,
shoot them!'*

RIEPEN ZE'

Als Judith Bottigliero (41) terugdenkt aan haar vakantie op Jamaica, kan ze nog steeds niet geloven wat ze allemaal heeft meegemaakt. Het begon op een scooter in de jungle en eindigde met niks meer dan het shirt en de korte broek die ze aanhadden op Schiphol...

"Eigenlijk was het nooit echt mijn droom om naar Jamaica te gaan. Ik was net twintig en pasgetrouwd. Inmiddels zijn we gescheiden, maar toen waren we dolverliefd. Mijn man was twaalf jaar ouder dan ik en had een goede baan, ik werkte via een uitzendbureau in de zorg. We hielden van avontuur. Via eBay bood ik op twee lastminutevliegtickets naar Jamaica. Tot onze grote vreugde had ik het winnende bod. We waren net op tijd voor onze vaccinaties en vlogen vervolgens naar het tropische eiland. Ons plan was om zes weken te gaan reizen. We wilden niet als standaard toeristen op een resort verblijven, maar backpacken op een scooter. Nu denk ik: hoe kwamen we erbij, maar toen leek het ons een geweldig idee. In het vliegtuig lazen we ons in. De vlucht duurde zo'n negen uur, dus we hadden alle tijd. In een reisboekje lazen we dat we beter niet naar de plaatsen Kingston en Spanish Town konden gaan. Er heerste daar veel criminaliteit, waardoor het er niet veilig was voor buitenstaanders, zeker niet voor witte toeristen zoals wij. Prima, dachten we. Dan sloegen we die plaatsen over en zouden we verder wel zien waar we zouden

belanden. Een hotel voor de eerste nacht hadden we niet geregeld. Dat zouden we ter plekke doen. Achteraf niet slim, maar we hadden geen idee dat Jamaica allesbehalve een fijne plek voor backpackers was. Daar kwamen we op het vliegveld al snel achter."

IN EEN BOOMHUT

"Door de douane werden we er direct uitgepikt. We moesten aangeven waar we op Jamaica zouden verblijven, maar we konden nog geen hotelreservering overhandigen. Het gevolg was dat we ter plekke onze eerste overnachting moesten regelen. We werden doorgestuurd naar de informatiebalie en daar wist iemand nog wel een leuk adresje. Zo kwamen we terecht bij een compound, een kleine woon-gemeenschap van een Britse vrouw. Zij woonde daar aan zee en verhuurde

'ZE DRUKTE ONS
NOG EENS
OP HET HART
DAT WE ECHT
NIET NAAR
KINGSTON OF
SPANISH TOWN
MOESTEN
GAAN'

een aantal boomhutten aan toeristen. Er was verder niks te doen, maar voor ons was het goed genoeg. We zouden er toch maar kort verblijven. Tenminste, dat was de bedoeling. Eenmaal daar leek het ons beter om de boomhut toch voor de volle zes weken te huren. Zo konden we daarvandaan makkelijk het eiland verkennen. Nadat we eerst een paar dagen waren bijgekomen van onze reis en jetlag – het is op Jamaica zeven uur vroeger dan in Nederland – vroegen we aan de eigenares van onze boomhut waar we een scooter konden huren. Ze gaf ons een adres en drukte ons nog eens op het hart dat we echt niet naar Kingston en Spanish Town moesten gaan. Daar kwamen bijna geen witte mensen, en ze wist niet hoe de lokale bewoners op ons zouden reageren. We bedankten haar voor de tip, huurden een scooter en kochten een plattegrond. Het was fantastisch. We reden op de weg langs de zee, verkenden de omgeving en gingen zelfs door de jungle. De meeste zandweggetjes tussen de bomen waren platgereden, dus op zich was het goed te doen. Bang voor wilde dieren waren we niet. Ja, er konden krokodillen en slangen →

zijn, maar we stonden er niet bij stil dat we die ook echt konden tegenkomen. Gelukkig gebeurde dat niet. Wie weet wat we dan nog meer hadden meegemaakt..."

OP DE FILMSET

"Zo'n drie weken lang reden we elke dag op de scooter rond. Op een dag sjeesden we als twee avonturiers weer door de jungle toen we plotseling een filmset op reden. Blijkbaar waren ze net bezig met een scène over twee witte mensen op een scooter. Iedereen dacht dat wij erbij hoorden, totdat iemand zei dat we verkeerd gingen. Het was echt hilarisch. We raakten aan de praat en voordat ik het wist, maakte ik kennis met Jennifer Gray, de actrice die Baby speelde in *Dirty dancing*. Zij had de hoofdrol, maar ik heb nooit kunnen achterhalen welke film het precies was. Hoewel ze inmiddels een andere neus had, herkende ik haar meteen. Ik was niet per se fan, maar vond het wel leuk om haar te ontmoeten. We werden voor de lunch uitgenodigd en iedereen wilde alles over ons leven in Nederland weten. Het was supergezellig, en na een uur vertrokken we weer. Op de scooter kon ik niet geloven wat we hadden meegemaakt. Ik reed bijna nooit, maar deze keer wel. Met mijn man achterop baande ik me een weg

door de jungle. Plotseling sprongen er twee mannen uit de bosjes. Een van de twee had een shirt over zijn hoofd getrokken, waardoor ik zijn gezicht niet kon zien. De ander zag ik wel en hij deed het woord. 'This is a robbery!' schreeuwde hij. 'Give me your money!' Mijn man en ik begonnen heel hard te lachen. Natuurlijk, dachten we, deze mannen gingen er ook van uit dat wij acteurs waren. Het hoorde vast bij de film. We gaven ze nog net geen schouderklopje en zeiden dat ze de verkeerde hadden. Vervolgens wilde ik verder rijden, maar toen zette de man die het woord deed opeens een mes op mijn borst. Zijn vriend trok ondertussen een pistool. Binnen een seconde voelde ik mijn hart in mijn keel kloppen. Ik besepte dat het geen grap was, ze waren bloedserieus! Omdat mijn man achter me zat, kon ik hem niet aankijken. Ik voelde de scherpe punt van het mes in mijn

'DE MAN DIE
HET WOORD
DEED ZETTE
OPEENS EEN
MES OP MIJN
BORST. ZIJN
VRIEND TROK
ONDERTUSSEN
EEN PISTOOL'

borst prikken en ik was doodsbang dat de man me zou neersteken. Snel pakte ik mijn portemonneetje, dat aan een touwtje om mijn nek hing. Daar zat honderd dollar in, en mijn pinpas. Ik bleek er in Jamaica helemaal niet mee te kunnen pinnen, maar ik had hem toch altijd bij me. Uit gewoonte, denk ik. Bevend gaf ik de man mijn portemonnee. Hij maakte hem open en haalde alles eruit. In een vlaag van verstandsverbijstering vroeg ik mijn pinpas terug. Tot mijn grote verbazing kreeg ik 'm nog ook. En dat niet alleen, want er viel een bonnetje van de Dirk op de grond en dat pakte de man ook netjes op. 'Here you go,' zei hij beleefd. Daarna stopte hij het mes weer in zijn zak. Het was te bizar voor woorden. Even was het stil. Dat was onze kans. Razendsnel gaf ik vol gas. 'Kill them, shoot them!' hoorde ik ze roepen. Ik dacht echt: we gaan dood. Ik zag al voor me hoe mijn man vanachter neergeknald zou worden. Vol adrenaline reed ik zo snel mogelijk weg. Mijn man hield me stevig vast en via de achteruitkijkspiegels keken we achter ons. De mannen kwamen gelukkig niet achter ons aan en werden kleiner en kleiner. Pas na een kwartier durfden we te stoppen. Razendsnel deden we onze helmen af en vlogen elkaar in de armen. Het was een grote opluchting dat we

ongedeerd waren, maar we waren vreselijk bang."

SCHUILEN IN DE KERK

"Omdat we vlak bij een dorpje waren, besloten we daarnaartoe te gaan om aangifte te doen. Het was een wonder dat er een politiebureau was, het was dan ook echt heel erg klein. Alleen de sheriff was aanwezig, hij zat achter een bureautje met een ouderwetse typemachine en een telefoon uit het jaar nul. Het leek wel of de tijd had stilgestaan. Nog steeds in shock vertelden we dat we waren overvallen en de sheriff vroeg direct hoe de mannen eruitzagen. Hij gaf ons een vel A3-papier met foto's van vijftig criminelen. Of ze

daartussen stonden? We hadden echt geen idee. Het was allemaal zo snel gegaan. De sheriff knikte en zei toen: 'Wait here.' Hij pakte zijn pistool en reed weg. Verbaasd keken mijn man en ik elkaar aan. Braaf bleven we zitten. Wat moesten we anders? Na een uur kwam de sheriff terug. Hij vertelde dat hij de daders niet had kunnen vinden en dat wij mochten gaan. Het was inmiddels pikkedonker en we zaten een paar uur rijden van onze boomhut vandaan. In het dorpje was geen hotel of hostel te bekennen, dus we reden door naar het plaatsje ernaast. Het was heel eng. We zagen niks, behalve het licht van de scooter, en waren als de dood dat we weer overvallen zouden worden. Dat gebeurde niet, maar we kwamen wel in een verkeerde buurt terecht. Ik had geen idee of het Kingston of Spanish Town was, maar het voelde in elk geval niet goed. Een groepje jongens begon tegen ons te schreeuwen en bekogelde ons met fruit. Door het lawaai kwam er een priester naar buiten, en die bracht ons in veiligheid. Hij zei dat we niet hadden moeten komen; het was veel te gevaarlijk voor ons. We mochten overnachten in de kerk. Daar lagen we dan, op een veldbedje midden in de kerk. Doodmoe vielen we in slaap.

'ER VIEL
EEN BONNETJE
VAN DE DIRK OP
DE GROND EN
DE OVERVALLER
PAKTE DAT OP.
'HERE YOU GO,'
ZEI HIJ BELEEFD.
HET WAS TE
BIZAR VOOR
WOORDEN'

De volgende ochtend maakte de priester ons vroeg wakker. Het was tijd om te gaan en hij wenste ons met Gods zegen een veilige reis."

BLACK-OUT

"Gesloopt kwamen we uiteindelijk aan bij onze boomhut. Wat waren we opgelucht dat we weer veilig in ons 'huisje' waren. De resterende weken bleven we alleen nog in de buurt en aten we elke avond in hetzelfde tentje. Met een van de obers hadden we goed contact. We vertelden dat we binnenkort terug naar Nederland zouden vliegen, en hij zei dat hij naast ober ook taxichauffeur was en ons wel naar het vliegveld kon brengen. Zo gezegd, zo gedaan. Op onze laatste avond aten we nog één keer bij ons favoriete eettentje. Met 'onze' ober spraken we af dat hij ons de volgende ochtend zou →

'NA HET ETEN
WAREN WE
ALLEBEI OPEENS
HEEL ERG MOE.
HET IS HET
LAATSTE WAT
IK ME KAN
HERINNEREN.
HET KON NIET
ANDERS DAN
DAT DE OBER
ONS HAD
GEDROGEERD'

ophalen, maar na het eten waren we allebei opeens heel erg moe. Het is het laatste wat ik me kan herinneren. Als ik diep in mijn geheugen graaf, zie ik ons nog wel naar de boomhut lopen, maar echt duidelijk is dit beeld niet. De volgende dag schrokken we om half één wakker. We hadden ons verslapen en toen we om ons heen keken, waren al onze tassen leeg. Onze spullen en kleren waren weg, maar gek genoeg lagen ons geld en onze paspoorten er nog wel. Totaal versuft vroegen we ons af wat er was gebeurd. Waarom konden we ons niks herinneren? Opnieuw was ik doodsbang. Ik vond het nog enger dan de

overval. Het kon niet anders dan dat de ober ons had gedrogeerd. Ik voelde me hartstikke stoned en kon amper nadenken. Tijd voor emoties was er niet. Ons vliegtuig zou binnen een uur vertrekken, dus we moesten direct naar het vliegveld. In het shirt en de korte broek waarin we hadden geslapen, namen we een taxi."

PSYCHISCHE KLACHTEN

"Op het vliegveld vielen we direct weer in slaap. Pas tijdens het landen werden we wakker. Het was winter in Nederland, dus op Schiphol kochten we eerst warme kleren. Pas thuis praatten we over wat ons was over-

komen. We konden het niet geloven. Omdat ik bang was dat ik misschien was verkracht, deed ik een zwangerschaps- en soatest. Gelukkig waren ze allebei negatief. Toch heb ik een halfjaar lang psychische klachten gehad. Ik kon het heel moeilijk loslaten en bleef maar malen over wat er die nacht allemaal kon zijn gebeurd. Door er veel met mijn man over te praten, wist ik het uiteindelijk te verwerken. Een aantal jaar daarna gingen we uit elkaar. Het had niks met Jamaica te maken, we zijn nog steeds vrienden. Soms praten we er weer over en dan moeten we vaak lachen. Door wat ik op Jamaica heb meegemaakt, ben ik nu veel meer op mijn hoede als ik op vakantie ga. Ik heb inmiddels ook kinderen. Een lastminutereis durf ik nog wel te boeken, maar pas nadat ik eerst uitgebreid research heb gedaan. Want zoiets als op Jamaica hoop ik echt nooit meer mee te maken. Die vakantie was één grote horror!" ■